176| Ἵνα τί ἡ ψυχὴ ὑμῶν βαρύθυμός ἐστι καὶ μελαγχολική;

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/176-ἵνα-τί-ἡ-ψυχὴ-ὑμῶν-βαρύθυμός-ἐσ/

Ἵνα τί ἐγκαταλείπῃς ἑαυτὸν ἔρμαιον τοῦ πρώτου κύματος, ὅπερ ἐν γαληνιαίῳ ὠκεανῷ διακυμαίνεται κάτωθεν τῆς ἰσάλου γραμμῆς τοῦ πλοίου ὑμῶν, τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνετε καὶ ὃ Ἐγὼ κατευθύνω;

Μόλις τὸ πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνωθούμενοι καὶ παροτρυνόμενοι ὑπ' Ἐμοῦ ἐμπνεόμενοι ἐπέβητε, ἵνα διαπλεύσητε τὴν ἤρεμον θάλασσαν, διὰ νὰ φθάσητε εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, εἰς ἣν ὑπησχέθην εἰς ὑμᾶς νὰ σᾶς φέρω, ἀρχίσατε νὰ διαπληκτίζησθε, νὰ βαρύνητε τὴν ψυχὴν ὑμῶν μὲ ἀστηρίκτους καὶ ἀδικαιολογήτους βασάνους καὶ νὰ διοπισθῆτε, οὐ μόνον πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐν μέρει ἀπεκάλυψα ὑμῖν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτοὺς τοὺς ἰδίους.

Ἐγὼ συνήγαγον ἐκ νέου ὑμᾶς διὰ τῆς προτροπῆς καὶ Ἐμπνεύσεώς Μου πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν καὶ παρέθεσα ἐνδομύχως τὸν πόθον νὰ ἐπανέλθητε εἷς ἕκαστος κεχωρισμένως καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ὅλοι ὁμοῦ συνηνωμένοι καὶ ἀδελφωμένοι εἰς τὴν ἐπανάληψιν καὶ συνέχισιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐγκαταλείψατε καὶ τὸ ὁποῖον ἐσκέφθητε νὰ ἐπαναρχίσητε.

Καὶ ἐρωτῶ ὑμᾶς, ἕνα ἕκαστον κεχωρισμένως κατ' ἰδίαν καὶ συλλήβδην ὅλους ὁμοῦ, διότι κατ' ἰδίαν κατ' οὐδενὸς στρέφομαι, ἵνα τελείως ἀπεμπολήσω καὶ ἀποξενώσω αὐτόν, ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμῶ κανένα μεμονωμένως νὰ καταστήσω ὑπεύθυνον τῆς μέχρι σήμερον πορείας καὶ κατευθύνσεώς σας, ἥτις ἀποστερεῖ οὐ μόνον Ἐμὲ τοῦ μεταξὺ ὑμῶν συνεκτικωτέρου συνδέσμου καὶ συνοχῆς, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς τοιαύτης τακτικῆς, **σᾶς καθιστᾶ ὑποχειρίους τῆς ἀντενεργοῦς δυνάμεως, ἥτις διὰ παντοίων μέσων ἐπιδιώκει καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποσπάσῃ ὑμᾶς ἀπ' Ἐμοῦ** καὶ τῆς κατευθυντηρίου γραμμῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας μετὰ τόσου κόπου κατώρθωσα νὰ σᾶς ἐπαναφέρω καὶ συναγάγω ἐν αὐτῇ καὶ συνηνωμένους καὶ ἀδιαρρήκτους ὅλους ὁμοῦ νὰ σᾶς καθοδηγήσω ἐν μιᾷ συμπνοίᾳ καὶ ἐν ἑνὶ ἀδιασπάστῳ καὶ συνηνωμένῳ σώματι μέχρι τοῦ τέρματος τοῦ ἐπὶ γῆς προορισμοῦ ὑμῶν.

Ὅταν δὲ ὁμιλῶ καὶ νουθετῶ ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν κεχωρισμένως, ἡ πρὸς αὐτὸν Νουθεσία Μου δὲν ἀποβλέπει αὐτὸν καὶ μόνον, ἀλλ' ἅπαντας ὁμοῦ. Καὶ ὅταν ὁμιλῶ, **ὅτι τὸ ἑνὶ κάρφος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶναι μεῖζον τοῦ κάρφους τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὀφείλει πρότερον νὰ ἐκβάλῃ, πρὶν ἢ στραφῇ καθ' οἱουδήποτε ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ ἐλέγξῃ αὐτόν,**

δὲν ὑπονοῶ μὲ τοῦτο ἕνα καὶ μόνον κεχωρισμένως, καθ’ οὗ στρέφομαι καὶ ξεχωρίζω, ἀλλ’ ὅλους ὁμοῦ. Διότι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, **ἅπαντες ἔχετε τὸ κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑμῶν ἀδιακρί τως,** ἄλλος μέγα ἢ μικρόν, αλλ’ οὐδεὶς ἀπηλλαγμένος τελείως αὐτοῦ.

Ὅταν ἡμέραν τινὰ κατωρθώσητε ν’ ἀπαλλαγῆτε τελείως αὐτοῦ, τότε θὰ καταστῆτε Τὲλειοι, τόσον τέλειοι, ὥστε μόνοι σας θὰ δύνασθε νὰ κατανοῆτε καὶ ἀντιλαμβάνεσθε τὰς ἀδυναμίας ὑμῶν καὶ θὰ εἶσθε εἰς θέσιν οὔτε τῇ βοηθείᾳ καὶ προτροπῇ ἄλλου, οὔτε εἰσέτι καὶ τῇ ἰδικῇ μου συναγωγῇ καὶ ἐπεμβάσει νὰ καταστείλητε καὶ ἀποβάλητε αὐτάς.

Ἐὰν εἶσθε εἰλικρινεῖς καὶ πρέπει νὰ εἶσθε τοιοῦτοι ἀπέναντί Μου, ὀφείλετε ν’ ἀναγνωρίσητε καὶ ὁμολογήσητε, ὅτι ἕκαστος κατ’ ἰδίαν καὶ ὅλοι ὁμοῦ δὲν ἐξυπηρετήσατε, ὡς ἔδει, τὸ ἔργον μου. Διότι ἕκαστος προσεπάθησε κεχωρισμένως, πῶς νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἑαυτὸν καὶ ἁπάσας τὰς ὑλικὰς αὐτοῦ ἐπιδόσεις καὶ ἀπολαυὰς καὶ ἔπειτα τὸ ἔργον μου.

Ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ἐμπεποτισμένος **ἀκουσίως καὶ πολλάκις χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνηται ὑπὸ ἐγωπαθείας** καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκ τῆς παραμικρᾶς τῶν ἄλλων ἀντιρρήσεως, θεωρεῖ ἑαυτὸν θιγόμενον.

Τονίζω καὶ πάλιν καὶ ἐπαναλαμβάνω, τοῦ κανόνος τούτου οὐδεὶς ἐξαιρεῖται. Διὰ τοῦτο εἰς τὰ πρῶτα πρὸς τὴν ἄνοδον καὶ ἀνέλιξιν βήματα ὑμῶν ἐτόνισα, ὅτι δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ ἕστω καὶ ἓν βῆμα πρὸς Ἐμὲ καὶ τὴν Ἀλήθειαν ἐκεῖνος, ὅστις πρότερον δὲν καταστείλει καὶ ἀποβάλλει τὸν ἐγωϊσμὸν αὐτοῦ.

Ἀτυχῶς ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ μέχρι σήμερον παρατηρουμένη κακοδαιμονία τῆς ἀνθρωπότητος **ὡς κυρίαν αἰτίαν ἔχει τὸν ἐγωϊσμόν.** Ἐὰν τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἰθυνόντων τὰς τύχας αὐτῆς μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου **δὲν ἐκυβέρνα ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φιλαυτία, ἡ ὄψις ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἦτο διαφορετική.**

Μέχρι σήμερον ἐχύθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ χύνωνται ποταμοὶ αἱμάτων, διότι παντοῦ κυριαρχεῖ ἡ φιλαυτία καὶ τὸ συμφέρον. Ἡ ἀγάπη καὶ ἀδελφωσύνη, ἡ συνένωσις καὶ ἀλληλεγγύη πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ἁπάντων ἐξέλιπεν. **Μόνον τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐποφθαλμίωσις τῶν ἀγαθῶν τῶν ἄλλων διοίκει καὶ ἐμπνέει τὰς σημερινὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐξωθεῖται εἰς ὄλεθρον καὶ καταστροφήν.**

Οἱ ἰσχυροὶ καταδυναστεύουν τοὺς ἀδυνάτους καὶ οἱ ἀδύνατοι συνενοῦνται καὶ ὀργανοῦνται πρὸς ἀποτίναξιν τοῦ ἀφορήτου ζυγοῦ, ὅστις πιέζει καὶ τοῦ στενοῦ κλοιοῦ, ὅστις περισσότερον περισφίγγει τὸν τράχηλόν των, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ ν’ ἀναπνέουν περισσότερον.

Μόνον ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη θὰ εἶναι ἡ μοναδικὴ πυξίς, ἥτις θὰ καθοδηγήσῃ τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς μίαν αἰωνίαν εἰρήνην καὶ πανανθρῶπινον εὐτυχίαν.

Ἀτυχῶς ἡ κακόβουλος ἀντενεργὸς δύναμις δὲν ἔπαυσε ἀπὸ καταβολῆς κόσμου νὰ συγκεντροῖ τὰς συντεταγμένας αὐτῆς δυνάμεις πρὸς ἀντιστράτευσιν καὶ καταπολέμησιν τοῦ Θείου Δημιουργικοῦ ἔργου.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἀντιστρατευθῇ, ὅσον καὶ ἂν συγκεντρώσῃ τὰς συντεταγμένας καὶ ἀδιαβλήτους αὐτῆς δυνάμεις, θὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἐξουδετερωθῇ ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ Θείου Φωτὸς τῆς Ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ὡς ἄλλος τηλαυγὴς Ἥλιος θὰ διασκορπίσῃ τὰ σκοτεινὰ νέφη, τὰ ὁποῖα ἐπισωρεύονται ἐπί τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς εἰς τὴν πεδιάδα εὑρισκομένους ἀνθρώπους νὰ ἀνεύρουν τὴν ἀληθῆ ὁδόν, τὴν καταλήγουσαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, **ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεγείρεται καὶ ἀνυψοῦται ὁ Πάνσεπτος καὶ Περικαλλὴς Ναὸς τῆς Θείας Ἀληθείας καὶ Δικαιοσύνης.**

19/5/1961